

[Poul Møller.]

ikke kan få gennemført. Af hensyn til problemet om tolden som han ønskede skulle væk, har jeg forstået, at det, der forhandles om for tiden i regeringen, er, at toldsatserne skal sættes i vejret. Man kan diskutere, hvorvidt dette er rigtigt eller forkert, men det er dog ikke vejen til at få toldsatserne væk. På samme måde med hensyn til kornordningen og alle de ordninger, det ærede medlem og hans ministre har måttet stemme for i de sidste år. Jeg er derfor spændt på, hvorledes denne sag vil udvikle sig, hvordan det skal gå, om ikke det kommer til at gå det ærede medlem ligesom det i sangen gik den lille gigolo. Den lyder sådan: Lille gigolo — og så skal jeg lade det næste adjektiv ligge, hvormed gigolo karakteriseres — nu er det for sent at græde, spillet er i gang, syng en lille sang, én, som skaber fryd og glæde. Det var nok dette at synge en sang, der kunne skabe fryd og glæde blandt retsforbundets vælgere og tillidsmænd, det ærede medlem gjorde forsøg på, og det skal han da også være velkommen til. Det spændende bliver, om han kan dreje bort fra den politik, han har været med til gennem disse 2 år, og dreje sit parti og dets 3 ministre bort fra den vej, man har betrådt i fællesskab med 2 andre partier.

Det ærede medlem gjorde en fejl, synes jeg, ved at sige, at tjenestemandslønningernes stigning var skyld i de omkostningsstigninger, som vi her skulle forsøge at modvirke eller lette ved at sikre landbruget garanterede minimumspriser. Det er dog vist hverken historisk eller sagligt rigtigt. Historisk er det vist således, at landbrugets egne lønninger blev fastsat inden tjenestemandslønningerne kom til behandling i det høje ting, og inden lønningskommissionen var færdig, og at lønningskommissionen netop måtte arbejde på grundlag af det forlig, som var skabt i landbruget og i byerhvervene om de almindelige lønninger. Og rent faktisk er det vist også således, at tjenestemandslønningerne er en af de omkostninger, der indgår med et meget lille beløb i den almindelige landmands budget. Mig bekendt er landbrugets arbejderlønninger en meget mere vægtig post på en landmands budget end tjenestemandslønningerne.

Vi vil altså holde vor opmærksomhed

rettet mod det problem, som den højtærede landbrugsminister var inde på, nemlig: kan landbruget selv, og vil landbruget selv? Efter den højtærede landbrugsministers mening var der ikke nogen tvivl om, at landbruget selv kan i juridisk forstand, at landbruget har ret til selv at fastsætte sine egne priser, at der ikke er nogen, der kan forhindre landbruget i det, men den højtærede landbrugsminister troede ikke, landbruget kunne klare det selv, havde viljen til det eller havde evnen til det. Det er det, vi gerne vil have noget at vide om, for vi synes, at når en minister fremsætter et sådant forslag, er det ikke nok, at han påstår, at landbruget ikke selv vil kunne klare det; så må han anføre grunde, der bygger på en vished om, at landbruget ikke kan klare det, ikke evner selv at klare det. Man kan ikke fremsætte et forslag som dette og bede folketinget træde i aktion på en tro om, at landbruget ikke selv kan klare sit problem. Jeg forlanger ikke, at den højtærede landbrugsminister skal give en redegørelse herfor fra denne talerstol i dag. Jeg tror, en udvalgsbehandling egner sig bedre dertil. Det er for vort vedkommende det centrale spørgsmål, og det ønsker vi altså undersøgt under udvalgsbehandlingen, inden dette forslag skal tilbage til det høje tings videre behandling.

Aage Fogh: En meget kort bemærkning til det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen, der påstod, at jeg skulle have sagt, at hvis landbruget virkelig kom i nød, skulle det radikale venstre nok træde til. Jeg er mig ikke bevidst at have sagt noget sådant. Jeg lagde vægt på at fremhæve, at det foreliggende lovforslag kun gik ud på at garantere landbruget, at det, det var udsat for i fjor, ikke skulle gentage sig i år, altså, at hvis smørprisen falder til 3 kr. 50 øre, skal det ikke automatisk efterfølges af et tilsvarende fald i mælke- og flødepriserne på hjemmemarkedet. Det er det, der er tale om, og ikke mere.

Spørgsmålet om skatterne er den evige plade, som venstre og de konservative altid spiller. Der kunne måske være grund til at gøre opmærksom på, at landbrugets faste skatter andrager fra 3 til 6 pct. af landbrugets driftsudgifter, altså i forhold til de egentlige driftsudgifter et forsvindende